

forst forelagde et Forslag i denne Retning, og det nævnte Forslag gif, som det vil erindres, i det Væsentlige blot ud paa at sammensmelte de to bestaaende Pensionslove til een, eftersom det var en haandgribelig Urimelighed at have to Pensionslove nu, da enhver Anledning der til var falden bort. Det, der herved gjorde sig gjældende, var altsaa, som sagt, kun et Hensigtsmæssighedshensyn. Og, da vi før ere komne ind over langt større Vanskeligheder end dem, som det vil kunne medføre at have to Pensionslove, hvor urimeligt dette end i og for sig er, og da der forsaavidt kun er Spørgsmaal om et Hensigtsmæssighedshensyn, og da derhos de Erfaringer, som vi have gjort i Retning af at komme overens om Bestemmelser svarende til de i de gamle Love indeholdte med Hensyn til Pensioneringen, kun aabne ringe Udsigt til et gunstigt Resultat i saa Henseende, saa lad os nu lade hele dette Spørgsmaal ligge. Lad os indtil videre aldeles se bort fra, hvorledes Pensioneringen skal foregaa, og lad det for saavidt foreløbig blive ved de to bestaaende Pensionslove, som vi have, og der ere fuldkomment tilstrækkelige — der behøves i Grunden i den Retning ikke noget Nyt — men lad os derimod fæste Blikket paa det andet omtalte Punkt, paa det Punkt, hvortil vi alle ere enige om, at der trænges til en Forandring, og med Hensyn til hvilket vi kunne stole paa, at vi ogsaa i det Væsentlige ere enige med Regjeringen, eftersom den jo ifjor selv forelagde et Forslag derom. Den høitærede Finansminister bemærkede ved før i sit Foredrag at omtale dette Punkt, at det nu foreliggende, os fra Folkethinget oversendte Lovforslag i saa Henseende i det Væsentlige bliver ved det Bestaaende; men det kan jeg dog ikke ganske indrømme forholder sig saa. Den Bestemmelse i Pensionslovene, der vanskeliggjør det at stride ind imod uøfterrettelige og uørdentlige Embedsmænd, og som findes i § 6 i Pensionsloven af 1851 og, saavidt jeg erindrer, i § 7 i Pensionsloven af 1858, lyder saaledes: „Naar en Embedsmand afflediges paa Grund af Misligheder, der uden at medføre Embedsforbrydelse svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov.“ Det vil jo erindres, at det

efter den af mig før nævnte Høiesteretsdom af 1862 med Hensyn til denne Bestemmelsers Anvendelse kommer an paa, hvorledes Ordet „Misligheder“ skal forstås, og at det endvidere kommer an paa, hvilket Bevis der kan tilvejebringes for, at „Misligheder“ ere tilstede. Det vil efter den være meget vanskeligt at opnaa Bevis for, at „Misligheder“ virkelig have fundet Sted, og at det, der antes over, bør kaldes „Misligheder“. I det foreliggende Lovforslags § 2 er Affattelsen af den berenhørende Bestemmelse derimod en Del anderledes og noget lempeligere. „Har Affledigelsen“ — hedder det nemlig deri — „sin Grund i Forsømmelighed i Embedsgjerningen“ — dette er strax en anden Betragtning — „eller i andet utilbørligt Forhold til eller udenfor Embedsførelsen, som“ osv. Man vil se, at her er undgaaet at bruge Ordet „Misligheder“, hvilket just afstedkom Vanskelighederne ved den Anvendelse, som Ministeriet i 1862 vilde gøre af den gjældende Pensionslovs Bestemmelser herom, idet det affledigede en juridisk Embedsmand, der senere søgte til Domstolene. Men jeg tror dog, at heller ikke den Bestemmelse, der foreligger i nærværende Lovforslags § 2, er tilstrækkelig, thi det Spørgsmaal lades endnu deri bestandig uafgjort, hos hvem den afgjørende Dom ligger om, hvorvidt en Embedsmands Embedsførelse har været forsvarlig, saa at han er pensionsberettiget, eller hvorvidt det Modsatte maa antages at være Tilfældet. Derpaa gives der ikke, saavidt jeg kan se, i Paragrafen noget klart og tydeligt Svar, og det maa vi have. Efter min Mening maa Afgjørelsen af det nævnte Spørgsmaal ligge hos Ministeriet, idet man saa, ved Siden af at tillægge Ministeriet denne Ret til Afgjørelse, søger at give betryggende Bestemmelser, der navnlig kunne sikke imod, at en Embedsmand afflediges af politiske Grunde og henvises til en uklar Udsigt til at erholde Pension ved Lov. Dette maa forebygges. — Mit Forslag skal altsaa gaa ud paa, at vi søge at forandre Pensionslovenes Bestemmelser med Hensyn til det Punkt, som jeg nu lige har omtalt, og derimod forresten indtil videre lade det bero ved de to Pensionslove, som vi